

Брати Грімм / Brüder Grimm

КАЗКИ
MÄRCHEN

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2023

У казці добро завжди перемагає зло завдяки героям, які знаходять в собі сили для боротьби, мужність — для рішучого кроку вперед. Ми живемо не в казці, проте в нашому світі діють подібні закони. І сьогодні тисячі українських героїв втілюють легенди.

Багато з них — ціною життя.

Ми хочемо підтримати дітей батальйону «Азов», батьки яких загинули, захищаючи Україну.

Знайти в серці віру, відродити силу свого духу та подолати зло, хай який важкий буде шлях. На це здатен кожен, навіть наймолодший українець і українка.

Анна Шайдемманн,
фотографиня, продюсерка,
громадська діячка

In einem Märchen triumphiert stets das Gute über das Böse, dank der Helden, die die Kraft zum Kampf und den Mut für einen entschlossenen Schritt nach vorn finden. Wir leben zwar nicht in einem Märchen, dennoch gelten ähnliche Gesetze in unserer Welt. Heute verkörpern Tausende ukrainischer Helden Legenden. Viele von ihnen tun dies zum Preis ihres Lebens.

Wir möchten die Kinder des Bataillons «Azov» unterstützen, deren Eltern starben, während sie die Ukraine verteidigten.

Den Glauben im Herzen zu finden, die Stärke des Geistes zu erneuern und das Böse zu überwinden, mag der Weg auch noch so schwierig sein. Jeder ist dazu fähig, selbst die jüngsten UkrainerInnen.

Anna Shaidemann,
Fotografin, Produzentin,
öffentliche Persönlichkeit

Червона Шапочка

Жила собі маленька мила дівчинка, яку любили всі, хто тільки глянув на неї, але найбільше любила її бабуся, яка вже й не знала, що дати дитині. Одного разу вона подарувала їй шапочку з червоного оксамиту, а оскільки вона їй так пасувала і дівчинка більше нічого не хотіла носити, її почали називати просто Червоною Шапочкою.

Одного дня мати сказала їй:

— Іди-но сюди, Червона Шапочко, тримай шматочок пирога і пляшку вина, віднеси це все бабусі; вона хвора й слабка, тож залюбки цим поласує. Збирайся, поки не стало спекотно, а як вийдеш, будь чемною і не звертай з дороги, інакше впадеш, розіб'єш склянну пляшку й прийдеш до бабусі з порожніми руками. А як зайдеш до неї в хатинку, не забудь побажати їй доброго ранку і не пхай свій ніс у кожен куток!

— Я все зроблю як слід, — запевнила Червона Шапочка свою матір і помахала їй рукою.

Її бабуся жила в лісі, за пів години ходи від села. Коли Червона Шапочка зайшла до лісу, там її зустрів вовк. Але Червона Шапочка не знала, що перед нею лихий звір, тому й не злякалася його.

— Вітаю тебе, Червона Шапочко! — сказав він.

— І я тебе, вовчику!

— Куди ти так рано йдеш, Червона Шапочко?

— До бабусі.

— Що ти несеш під своїм фартухом?

— Вино й пиріг. Ми спекли його вчора, щоб наша хвора бабуся підживилася й швидше одужала.

— Червона Шапочко, а де живе твоя бабуся?

— Ще добрих чверть години далі в ліс, там під трьома великими дубами стоїть її хата, оточена горіховим живоплотом, її легко впізнати, — відповіла Червона Шапочка.

«Молоде, ніжне м'ясце, цей масний шматочок смакуватиме краще, ніж стара, — подумав тим часом вовк. — Але я маю бути хитрим, щоб поласувати ними обома».

Він трохи пройшовся з Червоною Шапочкою та й каже їй:

— Червона Шапочко, подивись, які прекрасні квіти навколо нас. Чому б тобі не глянути на них? Мені здається, що ти зовсім не чуєш, як солодко співають пташечки. Ти йдеш до бабусі так, наче прямуєш до школи, а в лісі так весело жити.

Червона Шапочка озирнулася й побачила, як сонячні зайчики танцюють між деревами, а земля навколо вкрита гарними квітами, та й вирішила: «Якщо я принесу бабусі свіжий букет, вона так зрадіє! Ще зовсім рано, я встигну прийти до неї вчасно, навіть якщо зверну зі стежки в ліс і пошукаю там квіти». А коли вона зірвала одну квітку, то подумала, що далі є гарніші, і побігла за ними все далі й далі в ліс.

Тим часом вовк пішов просто до бабусиної хатинки й постукав у двері.

— Хто там?

— Червона Шапочка, я принесла пиріг та вино, відчини!

— Просто натисни на клямку! — гукнула бабуся. — Я занадто слабка й не можу встати.

Вовк натиснув на клямку, двері відчинилися, і він, не кажучи ані слова, одразу підійшов до ліжка бабусі й проковтнув її. Потім він убрався в бабусин одяг, сховав свої вуха під її очіпок, ліг у її ліжко й засмикнув запону.

Тим часом Червона Шапочка все стрибала за квітами, і коли їй вдалося назбирати такий великий букет, що вона ледь могла його нести, то згадала про бабусю й попрямувала до неї. Дівчинка здивувалася, що двері відчинені, а коли ввійшла до хатини, усе всередині здалося їй настільки дивним, що вона подумала: «Ой, Боже мій, якась я сьогодні ляклива, хоча мені зазвичай подобається гостювати у бабусі!»

— Доброго ранку! — гукнула вона, але не отримала жодної відповіді. Потім дівчинка підійшла до ліжка й відсунула запону.

Бабуся лежала з насунутим на обличчя очіпком і виглядала дуже дивно.

— Ой, бабусю, які у тебе великі вуха!

— Це щоб я могла краще тебе чути!

— Ой, бабусю, які у тебе великі очі!

— Це щоб я могла краще тебе бачити!

— Ой, бабусю, які у тебе великі руки!

— Це щоб я могла краще тебе обійняти!

— Але ж, бабусю, який у тебе страшенно великий рот!

— Це щоб я могла краще тебе з'їсти! — Тільки-нововк це сказав, як схопився з ліжка і проковтнув бідолашну Червону Шапочку.

Щойно вовк задовольнив свій апетит, він знову ліг у ліжко, заснув і почав сильно хропіти. Саме тоді повз хатинку проходив мисливець і вигукнув:

— Як голосно хропе стара пані! Треба подивитися, чи з нею все гаразд.

Він увійшов до хатини, а коли підійшов до ліжка, то побачив, що в ньому лежить вовк.

— Ось я тебе і знайшов, старий розбійнику, — тихо сказав він, — я тебе давно шукаю.

Мисливець вже збирався поцілити у звіра з рушниць, як йому спало на думку, що вовк міг з'їсти бабусю і її ще можна врятувати, тому він вирішив не стріляти, а натомість взяв ножиці й почав розпорювати живіт сплячого вовка.

Зробивши кілька надрізів, він побачив усередині звіра шапочку яскравого червоного кольору, а після ще кількох надрізів звідти вискочила дівчинка. Вона заплакала:

— Ой, як я злякалася, як темно було у шлунку вовка!

За нею вийшла стара бабуся; вона була жива, але ледве дихала.

Червона Шапочка швидко принесла з двору великі камені, якими вони напхали шлунок вовка. Коли він прокинувся, то спробував вистрибнути з вікна, але каміння було таке важке, що він одразу впав на землю й помер.

Усі троє були щасливі. Мисливець зняв з вовка шкуру й пішов з нею додому, бабуся з'їла пиріг і запила вином, що їй принесла Червона Шапочка, й після цього швидко видужала.

А Червона Шапочка сказала собі:

— Більше ніколи в житті не сходи сама зі стежки і не біжи в ліс, якщо твоя мати заборонила тобі це робити.

Також розповідають, що одного разу, коли Червона Шапочка знову несла своїй старій бабусі пиріг, до

неї заговорив інший вовк і спробував збити її зі стежки. Але Червона Шапочка не послухала його, пішла прямо своєю дорогою та розповіла бабусі, що зустріла вовка, який побажав їй гарного дня, але насправді мав лихий вигляд:

— Якби ми не були на людній дорозі, він би точно мене з'їв.

— Ходи сюди, — сказала бабуся, — замкнімо двері, щоб він не зміг зайти в хатину.

Невдовзі після цього у двері постукав вовк.

— Відчиняй, бабуся, — покликав він, — це я, Червона Шапочка, я принесла тобі пиріг.

Але вони мовчали й не відчиняли дверей. Потім лихий сіромаха кілька разів обійшов хатину, а тоді вискочив на дах і взявся чекати, коли Червона Шапочка піде ввечері додому, щоб прокрастися за нею та з'їсти її у темряві.

Проте бабуся зрозуміла, що він задумав.

Перед її хатою стояли великі кам'яні ночви, тож вона сказала внучці:

— Тримай, Червона Шапочко, відерце. Я вчора робила ковбаси, візьми воду, в якій вони варилися, і вилий у ночви!

Червона Шапочка носила воду доти, доки великі-превеликі ночви не наповнилися доверху. Запах ковбас вдарив прямо у вовчі ніздрі. Вовк принохався і поглянув униз, нарешті він так сильно витягнув свою шию, що не втримався й почав з'їжджати. Врешті він впав з даху прямисінько у великі ночви й потонув.

Тоді Червона Шапочка радісно вирушила додому, і відтоді ніхто не кривдив її.

Rotkäppchen

Es war einmal ein kleines süßes Mädchen, das hatte jedermann lieb, der sie nur ansah, am allerliebsten aber ihre Großmutter, die wusste gar nicht, was sie alles dem Kinde geben sollte. Einmal schenkte sie ihm ein Käppchen von rotem Samt, und weil ihm das so wohl stand, und es nichts anders mehr tragen wollte, hieß es nur das Rotkäppchen. Eines Tages sprach seine Mutter zu ihm: "Komm, Rotkäppchen, da hast du ein Stück Kuchen und eine Flasche Wein, bring das der Großmutter hinaus; sie ist krank und schwach und wird sich daran laben. Mach dich auf, bevor es heiß wird, und wenn du hinauskommst, so geh hübsch sittsam und lauf nicht vom Wege ab, sonst fällst du und zerbrichst das Glas, und die Großmutter hat nichts. Und wenn du in ihre Stube kommst, so vergiss nicht guten Morgen zu sagen und guck nicht erst in allen Ecken herum!"

"Ich will schon alles richtig machen," sagte Rotkäppchen zur Mutter, und gab ihr die Hand darauf. Die Großmutter aber wohnte draußen im Wald, eine halbe Stunde vom Dorf. Wie nun Rotkäppchen in den Wald kam, begegnete ihm der Wolf. Rotkäppchen aber wusste nicht, was das für ein böses Tier war, und fürchtete sich nicht vor ihm. "Guten Tag, Rotkäppchen!" sprach er. "Schönen Dank, Wolf!" — "Wo hinaus so früh, Rotkäppchen?" — "Zur Großmutter." — "Was trägst du unter der Schürze?" — "Kuchen und Wein. Gestern haben wir gebacken, da soll sich die kranke und schwache Großmutter etwas zugut tun und sich damit stärken." — "Rotkäppchen, wo wohnt deine Großmutter?" — "Noch eine gute Viertelstunde weiter im Wald, unter den drei großen Eichbäumen, da steht ihr Haus, unten sind die Nusshecken, das

wirst du ja wissen," sagte Rotkäppchen. Der Wolf dachte bei sich: Das junge, zarte Ding, das ist ein fetter Bissen, der wird noch besser schmecken als die Alte. Du musst es listig anfangen, damit du beide schnappst. Da ging er ein Weilchen neben Rotkäppchen her, dann sprach er: "Rotkäppchen, sieh einmal die schönen Blumen, die ringsumher stehen. Warum guckst du dich nicht um? Ich glaube, du hörst gar nicht, wie die Vöglein so lieblich singen? Du gehst ja für dich hin, als wenn du zur Schule gingst, und ist so lustig haussen in dem Wald."

Rotkäppchen schlug die Augen auf, und als es sah, wie die Sonnenstrahlen durch die Bäume hin und her tanzten und alles voll schöner Blumen stand, dachte es: Wenn ich der Großmutter einen frischen Strauß mitbringe, der wird ihr auch Freude machen; es ist so früh am Tag, dass ich doch zu rechter Zeit ankomme, lief vom Wege ab in den Wald hinein und suchte Blumen. Und wenn es eine gebrochen hatte, meinte es, weiter hinaus stände eine schönere, und lief danach und geriet immer tiefer in den Wald hinein. Der Wolf aber ging geradewegs nach dem Haus der Großmutter und klopfte an die Türe. "Wer ist draußen?" — "Rotkäppchen, das bringt Kuchen und Wein, mach auf!" — "Drück nur auf die Klinke!" rief die Großmutter, "ich bin zu schwach und kann nicht aufstehen." Der Wolf drückte auf die Klinke, die Türe sprang auf und er ging, ohne ein Wort zu sprechen, gerade zum Bett der Großmutter und verschluckte sie. Dann tat er ihre Kleider an, setzte ihre Haube auf, legte sich in ihr Bett und zog die Vorhänge vor.

Rotkäppchen aber, war nach den Blumen herumgelaufen, und als es so viel zusammen hatte, dass es keine mehr tragen konnte, fiel ihm die Großmutter wieder ein, und es machte sich auf den Weg zu ihr. Es wunderte sich, dass die Tür aufstand, und wie es in die Stube trat, so kam es ihm so seltsam darin vor, dass es dachte: Ei, du mein Gott, wie ängstlich wird mir's heute zumut, und

bin sonst so gerne bei der Großmutter! Es rief: "Guten Morgen," bekam aber keine Antwort. Darauf ging es zum Bett und zog die Vorhänge zurück. Da lag die Großmutter und hatte die Haube tief ins Gesicht gesetzt und sah so wunderlich aus. "Ei, Großmutter, was hast du für große Ohren!" — "Dass ich dich besser hören kann!" — "Ei, Großmutter, was hast du für große Augen!" — "Dass ich dich besser sehen kann!" — "Ei, Großmutter, was hast du für große Hände!" — "Dass ich dich besser packen kann!" — "Aber, Großmutter, was hast du für ein entsetzlich großes Maul!" — "Dass ich dich besser fressen kann!" Kaum hatte der Wolf das gesagt, so tat er einen Satz aus dem Bette und verschlang das arme Rotkäppchen.

Wie der Wolf seinen Appetit gestillt hatte, legte er sich wieder ins Bett, schlief ein und fing an, überlaut zu schnarchen. Der Jäger ging eben an dem Haus vorbei und dachte: Wie die alte Frau schnarcht! Du musst doch sehen, ob ihr etwas fehlt. Da trat er in die Stube, und wie er vor das Bette kam, so sah er, dass der Wolf darin lag. "Finde ich dich hier, du alter Sünder," sagte er, "ich habe dich lange gesucht." Nun wollte er seine Büchse anlegen, da fiel ihm ein, der Wolf könnte die Großmutter gefressen haben und sie wäre noch zu retten, schoss nicht, sondern nahm eine Schere und fing an, dem schlafenden Wolf den Bauch aufzuschneiden. Wie er ein paar Schnitte getan hatte, da sah er das rote Käppchen leuchten, und noch ein paar Schnitte, da sprang das Mädchen heraus und rief: "Ach, wie war ich erschrocken, wie war's so dunkel in dem Wolf seinem Leib!" Und dann kam die alte Großmutter auch noch lebendig heraus und konnte kaum atmen. Rotkäppchen aber holte geschwind große Steine, damit füllten sie dem Wolf den Leib, und wie er aufwachte, wollte er fortspringen, aber die Steine waren so schwer, dass er gleich niedersank und sich totfiel.

Da waren alle drei vergnügt. Der Jäger zog dem Wolf den Pelz ab und ging damit heim, die Großmutter aß den

Kuchen und trank den Wein, den Rotkäppchen gebracht hatte, und erholte sich wieder; Rotkäppchen aber dachte: Du willst dein Lebtag nicht wieder allein vom Wege ab in den Wald laufen, wenn dir's die Mutter verboten hat.

Es wird auch erzählt, dass einmal, als Rotkäppchen der alten Großmutter wieder Gebackenes brachte, ein anderer Wolf es angesprochen und vom Wege habe ableiten wollen. Rotkäppchen aber hütete sich und ging geradefort seines Wegs und sagte der Großmutter, dass es dem Wolf begegnet wäre, der ihm guten Tag gewünscht, aber so böse aus den Augen geguckt hätte: „Wenn's nicht auf offener Straße gewesen wäre, er hätte mich gefressen.“ — „Komm,“ sagte die Großmutter, „wir wollen die Türe verschließen, dass er nicht hereinkann.“ Bald danach klopfte der Wolf an und rief: „Mach auf, Großmutter, ich bin das Rotkäppchen, ich bring dir Gebackenes.“ Sie schwiegen aber und machten die Türe nicht auf. Da schlich der Graukopf etlichemal um das Haus, sprang endlich aufs Dach und wollte warten, bis Rotkäppchen abends nach Hause ginge, dann wollte er ihm nachschleichen und wollt's in der Dunkelheit fressen. Aber die Großmutter merkte, was er im Sinne hatte. Nun stand vor dem Haus ein großer Steintrog, Da sprach sie zu dem Kind: „Nimm den Eimer, Rotkäppchen, gestern hab ich Würste gekocht, da trag das Wasser, worin sie gekocht sind, in den Trog!“ Rotkäppchen trug so lange, bis der große, große Trog ganz voll war. Da stieg der Geruch von den Würsten dem Wolf in die Nase. Er schnupperte und guckte hinab, endlich machte er den Hals so lang, dass er sich nicht mehr halten konnte, und anfang zu rutschen; so rutschte er vom Dach herab, gerade in den großen Trog hinein und ertrank. Rotkäppchen aber ging fröhlich nach Haus, und von nun an tat ihm niemand mehr etwas zuleide.

Король-жабеня, або Залізний Генріх

У давні часи, коли бажання ще мали здатність збуватися, жив собі один король, у якого всі доньки були гарні; але наймолодша з них була настільки прекрасна, що й саме сонце, яке стільки всього бачило, дивувалося, коли світило їй в обличчя.

Неподалік від королівського палацу був великий темний ліс, а в тому лісі під старою липою — криниця. Одного дуже спекотного дня королівна гуляла лісом і сіла на краю прохолодної криниці, а коли їй стало нудно, вона взяла золоту кульку, підкинула її вгору й знову зловила; це була її улюблена іграшка.

Так сталося, що золота кулька королівни не впала їй у долоньки, які вона підняла вгору, а вдарилася об землю і покотилася прямо у воду. Донька короля простежила за нею очима, але кулька відразу зникла під водою, а криниця була глибока, така глибока, що й дна не видно. Тоді дівчина почала плакати, вона плакала все голосніше й голосніше, бо сильно засмутилася. І поки вона голосила, хтось гукнув до неї:

— Що сталося з тобою, королівно? Ти так плачеш, що й камінь розжалобити можеш.

Вона роззирнулася, щоб побачити, звідки лунає цей голос, і побачила жабу, що висунула з води свою товсту бридку голову.

— Ой, це ти, старий водоплеско, — сказала вона, — я плачу над своєю золотою кулькою, що впала у криницю.

— Заспокойся й не плач, — відповіло їй жабеня. Я, звичайно, можу тобі допомогти, але що ти даси мені натомість, якщо я дістану твою іграшку?

— Що тільки захочеш, любе жабенятко, — сказала вона, — мою сукню, перли та коштовне каміння, навіть можу віддати тобі золоту корону, яку я ношу.

Жабеня відповіло:

— Я не хочу ані твою сукню, ані твої перли й коштовне каміння, ані твою золоту корону. Але якщо ти полюбиш мене, і я буду твоїм компаньйоном і товаришем в іграх, і сидітиму поруч з тобою за твоїм столиком, їсти-му з твоєї золотої тарілочки, питиму з твоєї чашечки й спатиму у твоєму ліжечку — якщо ти мені все це пообіцяєш, я пірну і принесу тобі твою золоту кульку.

— Так-так, — сказала вона, — я обіцяю тобі все, що забажаєш, якщо ти тільки принесеш мені мою кульку.

Однак про себе вона подумала: «Про що це говорить якесь просте жабеня! Воно вміє лише цілими днями сидіти у воді з іншими жабами і квакати, воно не може стати другом жодній людині».

Жабеня, отримавши обіцянку, нахилило голову й пірнуло, а згодом впливло на поверхню з кулькою у роті й кинуло її на траву.

Королівна зраділа, коли знову побачила свою гарну іграшку, підняла її і кинулася навтіки.

— Зачекай, зачекай, — кричало їй услід жабеня, — візьми мене на руки, я не вмію бігати, як ти!

Воно квакало й квакало їй услід так голосно, як тільки могло. Королівна не слухала його, а поспішала додому й незабаром забула про бідолашне жабеня, яке мусило повернутися у свою криницю.

Наступного дня, коли вона сиділа разом із королем та всіма придворними за столом і їла зі своєї золо-

тої тарілочки, раптом почулося — ляп-ляп, ляп-ляп — щось стрибало мармуровими сходами вгору, а коли воно дісталось до їхньої верхівки, постукало у двері й гукнуло:

— Наймолодша королівно, відчини мені!

Вона побігла, щоб подивитися, хто там за дверима, але коли відчинила, то побачила перед собою жабеня. Тоді вона, перелякавшись, хутко грюкнула дверима і знову сіла за стіл. Король одразу помітив, як сильно калатає її серце, і сказав:

— Донечко моя, що тебе так налякало? Невже за дверима стоїть велетень, який хоче тебе забрати?

— Та ні, — відповіла вона, — це ніякий не велетень, а гидке жабеня.

— Що хоче від тебе якесь жабеня?

— Ох, любий батьку, вчора, коли я сиділа і гралася у лісі біля криниці, моя золота кулька впала у воду. Я сильно плакала, тож жабеня дістало її з води, а оскільки воно дуже наполягало, я пообіцяла йому, що воно стане моїм товаришем. Але я не думала, що воно зможе покинути свою криницю. Тепер воно надворі й хоче зайти до мене у гості.

Аж тут жабеня постукало вдруге і закричало:

— Наймолодша королівно,
Пусту мене у світлицю,
Хіба ти вже забула,
Що вчора обіцяла
Біля зимної криниці?
Наймоладша королівно,
Пусту мене у світлицю!

Тоді король сказав:

— Ти маєш виконати те, що пообіцяла. Іди й відчини йому двері.

Вона пішла й відчинила двері. Жабеня заскочило у залу і пострибало за нею до її стільця. Там воно зупинилося і сказало:

— Підійми мене.

Вона вагалася, поки король не наказав їй. Коли жабеня опинилося на стільці, воно захотіло залізти на стіл, а коли всілося там, то промовило:

— Тепер підсунь свою золоту тарілочку ближче до мене, щоб ми їли разом.

Вона послухалася, але було помітно, що їй це не подобається. Жабеня смакувало, а королівні майже кожен шматочок ставав поперек горла. Врешті воно заговорило:

— Я наївся і втомився. А тепер віднеси мене в свою кімнатку й приготуй для мене своє шовкове ліжечко, щоб ми лягли спати.

Королівна почала плакати, відсахнувшись від холодного жабеняти, до якого вона не наважувалася навіть доторкнутися і яке тепер мало спати в її гарному чистому ліжечку.

Але король розгнівався і сказав:

— Не можна зневажати того, хто допоміг тобі, коли ти була у біді.

Королівна схопила жабеня двома пальцями, віднесла нагору й посадила в куток. Та коли вже лежала в ліжку, воно підповзло ближче й промовило:

— Я втомився, я хочу спати так само, як і ти. Посади мене на своє ліжечко, інакше я поскаржуся твоєму батькові.

Тоді королівна дуже розсердилася, схопила його і щосили жбурнула об стіну:

— Тепер ти заспокоїшся, мерзенне жабеня!

Та коли воно впало, то перетворилося на королевича з гарними й добрими очима. З того часу, волею її батька, він став її любим другом і чоловіком. Тоді королевич розповів їй, що його зачаклувала зла відьма і що ніхто не зміг би врятувати його з того колодязя, окрім неї, а завтра вони вирушать разом до його королівства.

Згодом вони заснули, а наступного ранку, коли їх розбудило сонце, прибула карета, запряжена вісьмома білими кіньми, голови яких прикрашало біле страусове пір'я, а зброя була із золотих ланцюгів. Керував ними слуга молодого короля — вірний Генріх.

Вірний Генріх так сильно сумував, коли його хазяїна перетворили на жабу, що наказав закувати своє серце в три залізні обручі, щоб воно не розірвалося від туги й смутку.

Карета мала доставити молодого короля до його королівства, тож вірний Генріх посадив молодят усе-

редину і знову став на зап'ятках, сповнений радості від порятунку свого правителя.

Щойно вони трохи від'їхали, як королевич почув за собою якийсь тріск, ніби щось зламалося. Він обернувся й гукнув:

— Генріху, наша карета ламається!

— Ні, мілорде, інше відбувається,
Це обруч навколо мого серця,
Що боліло мені до кінця,
Поки ви в криниці сиділи,
І жабеням скніли.

Ще раз і ще раз дорогою лунав тріск, і королевич весь час думав, що це ламається карета, але це були обручі навколо серця вірного Генріха, адже його господар урятувався і знайшов своє щастя.

Зміст

Червона Шапочка	5
Rotkäppchen	11
Король-жабеня, або Залізний Генріх	16
Der Froschkönig oder der eiserne Heinrich	23
Рапунцель	29
Rapunzel	34
Три принцеси Чорного замку	39
Die drei schwarzen Prinzessinnen	43
Дитя Марії	49
Marienkind	56
Пані Хурделиця	63
Frau Holle	68
Дівчина без рук	73
Das Mädchen ohne Hände	82
Королева бджіл	90
Die Bienenkönigin	96
Гензель і Гретель	100
Hänsel und Gretel	109
Вовк і семеро козенят	116
Der Wolf und die sieben jungen Geißlein	122
Фрау Труда	129
Frau Trude	132
Під ялівцем (Казка про зачароване дерево)	134
Von dem Machandelboom	147
Подяка учасникам фотопроєкту «Брати Грімм. Відомі і невідомі казки» / «Brüder Grimm. Bekannte und unbekante Geschichten»	156